

Henry George

Henry George a fost un economist și scriitor american din secolul al XIX-lea. El este cel mai bine cunoscut pentru teoria economică pe care a prezentat-o în cartea sa "Progress and Poverty". George a propus impozitarea exclusivă a valorii proprietății pentru a elimina inegalitatea economică și a promova o distribuție mai echitabilă a bogăției. Teoriile sale au influențat mișcarea progresistă și au avut un impact major asupra dezbaterii economice.

Henry George este recunoscut drept un susținător al „impozitului unic” pe teren. El a susținut că guvernul ar trebui să finanțeze toate proiectele cu venituri dintr-o singură taxă. Acest impozit unic s-ar percepe asupra valorii neîmbunătățite a proprietății, valoarea pe care ar fi avut-o în starea sa naturală fără clădiri sau dezvoltare. Ideea lui George nu era nouă. Acesta este în primul rând împrumutat de la David Ricardo, James Mill și John Stuart Mill. După ce George a publicat "Progress and Poverty" în 1879, o mișcare politică a crescut în Statele Unite în jurul operei sale.

George a subliniat că majoritatea impozitelor suprimă comportamentul productiv. Impozitele pe venit reduc motivația oamenilor de a obține venituri, impozitele pe grâu reduc producția de grâu și așa mai departe. Dar impozitele pe valoarea terenurilor neamenajate sunt o altă chestiune.

Valoarea proprietății este determinată atât de valoarea sa naturală, cât și de valoarea rezultată din îmbunătățirile sale (cum ar fi prin dezvoltare). Valoarea terenului neamenajat în stare naturală provine dintr-o cantitate fixă de teren, nu din sacrificii sau costuri de oportunitate suportate de proprietari. Prin urmare, George a susținut că nici prețurile terenurilor și nici taxele pe valoarea terenurilor nu pot influența comportamentul de producție deoarece valoarea terenurilor neamenajate nu poate fi câștigată. Chiar și impozitele mai mari pe teren nu reduc cantitatea disponibilă, așa cum se întâmplă cu alte bunuri.

El credea că găsisese răspunsul la întrebarea sa în studiul său despre creșterea prețurilor terenurilor în California, cauzată de construcția căii ferate transcontinentale. George a dat un nou sens teoriei pensiilor ortodoxe sau „ricardiene” (după economistul britanic David Ricardo) ca bază pentru argumentul său. El a aplicat legea randamentului descrescător și conceptul de „marja de productivitate” doar terenurilor. El a susținut că, pe măsură ce dezvoltarea economică a dus la creșterea deficitului de pământ, proprietarii de pământ inactiv au obținut profituri și mai mari în detrimentul factorilor de producție ai forței de muncă și a capitalului. El a spus că statul ar trebui să impoziteze chiria economică a acestui venit necâștigat. George a preconizat că veniturile anuale ale guvernului din acest „impozit unic” vor fi atât de mari încât ar exista un excedent pentru extinderea lucrărilor publice.

Deși George a avut dreptate că alte impozite ar putea avea descurajări mai puternice, unii economiști recunosc acum că nici un singur impozit pe avere nu este inofensiv. Valorile proprietăților sunt create mai degrabă decât intrinsece. De ce valorează terenul din Tokyo mult mai mult decât terenul din Mississippi? Taxa pe valoarea terenului este de fapt o taxă asupra potențialului de producție care provine din îmbunătățirea terenului din zonă. Impozitarea terenului propusă de Henry George s-a bazat de fapt pe îmbunătățiri aduse terenului din jur. Deci, ce s-ar întâmpla de fapt dacă am impozita terenul în loc de clădiri? Din păcate, diferitele experimente ale Americii cu georgism nu ne-au spus tot ce vrem să știm despre modul în care acesta afectează societatea în ansamblu. Totuși, există lecții de învățat din locuri precum Fairhope, Alabama, un

oraș fermecător de pe țărmul estic al Golfului Mobile. Adăpostul celei mai vechi și mai mari colonii fiscale din țară, Fairhope a arborat steagul georgismului pe stâncile sale publice pitorești de mai bine de un secol. Evoluția sa oferă o privire într-o lume în care diferite abordări ale legislației fiscale schimbă fundamental structura societății și modul în care punerea în aplicare a impozitelor pe proprietăți izolate este îngreunată de povara cu mai multe fațete a legii statale și federale. Fondată în 1894 de un grup de coloniști progresivi din Midwest, Fairhope a fost cea mai proeminentă dintre mai multe utopii cu impozitare unică din Statele Unite. Fairhope Shingle Tax Corporation a cumpărat mii de acri de teren de-a lungul unei linii de coastă slab populate și l-a închiriat, nu pentru a îmbunătăți proprietatea, ci pentru a crea un mediu geologic simulat în Alabama rurală. La început a funcționat bine. Fondatorii au asigurat un teren excelent pentru un parc spectaculos pe malul apei, una dintre puținele plaje publice din zonă și au înființat una dintre cele mai interesante școli experimentale din țară. „Trebuie să împărțim pământul”, a scris George, iar Fairhope a făcut tot posibilul. Ghidat de ceea ce unul dintre fondatori a numit o filozofie a „individualismului cooperativ”, acest efort a devenit un model pentru alte colonii (dintre care una, micul cătun Arden, Delaware, există și astăzi). Cu toate acestea, evenimentele și politicile străine au amenințat Fairhope Single Tax Corporation. Criza economică globală a pus o presiune asupra finanțelor companiei. Impozitul pe venit pune și mai multă presiune asupra chiriașilor. Comunitatea încorporată independent a Fairhope, care includea terenul companiei, a oferit acces la facilitățile companiei fără un sistem special de închiriere. La începutul anilor 1930, colonia și-a cedat orașului faleza și parcurile. Visul american de autoacumulare a cauzat în cele din urmă eșecul modelului Fairhope. Restricțiile asupra profiturilor din transferurile de leasing au fost atât de abuzate încât compania le-a întrerupt în anii 1980. (Chiar dacă contractul de închiriere se vinde cu doar câteva mii de dolari, tractorul ruginit din spate va dispărea rapid. Este vorba de 150.000 de dolari.) Și imobiliare Fairhope a devenit același activ speculativ ca oriunde altundeva. Cu toate acestea, a existat o avertizare că cumpărătorul nu a făcut acest lucru. Ei dețineau efectiv terenul, dar în schimb aveau un contract de închiriere de la companie pe 99 de ani. Fairhope continuă să sărbătorească moștenirea sa geografică. Dar acum, compania plătește doar taxe județene pe proprietate pentru cei 3.900 de chiriași ai săi și percepe o „taxă de demonstrație” bazată pe impozitele pe proprietate pentru activități caritabile. Strânge 4,5 milioane de dolari anual și trimite aproximativ 4 milioane de dolari județului. Într-un fel, Fairhope a dovedit afirmația lui George: nu ai putea face un singur impozit singur. Trebuia să ai sistemul de partea ta. De aceea, în 1913, Pittsburgh a condus un mic grup de municipalități din Pennsylvania, făcând lobby asupra statului pentru a înlocui impozitele pe proprietate cu impozite pe proprietate. Pennsylvania este în prezent singurul stat în care autoritățile locale își pot stabili propriile impozite „split-rate”. În 1925, impozitele pe proprietate în Pittsburgh erau de două ori mai mari decât impozitele pe construcții, iar până la mijlocul secolului așa cum a scris Mark Alan Hughes, politica a fost un punct local de mândrie. Evaluatorul-șef al orașului (un georgist devotat) a crezut că taxa trebuie să mulțumească pentru boom-ul clădirilor din Triunghiul de Aur și a subliniat că zgârie-norii plătesc mai puțin în baza taxei de împărțire decât ar plăti în cazul unui impozit pe proprietate mai tipic. David Lawrence, ales guvernator al orașului Pittsburgh în 1958 și primar de multă vreme al orașului Pittsburgh, era încrezător că va fi o binecuvântare pentru oraș. „A descurajat deținerea de terenuri libere pentru speculații și oferă un stimulent pentru îmbunătățirea clădirilor”, a spus Lawrence. „A creat un oraș mai bogat.” În 1979, raportul dintre impozitul pe teren și impozitul pe proprietate a crescut la 5 la 1. Cu toate acestea, această politică a fost abandonată la începutul anilor 2000, după ce reevaluările prost implementate au declanșat o revoltă a proprietarilor de case. (Evaluările proprietăților au crescut cu 81% între 2000 și 2001, dar orașul nu a ajustat cotele de

impozitare, ceea ce a dus la scandalul etichetelor.) Allentown și Harrisburg, Pennsylvania, fac acum parte din impozitele americane, cel mai mare impozit pe proprietate din țară. Accentul se pune pe impozitarea terenurilor de cinci până la șase ori mai mult decât a clădirilor. Dar există puține dovezi despre modul în care aceste politici ar afecta orașele mari și scumpe precum Los Angeles sau New York. Aceste transformări vor avea ca rezultat schimbări semnificative ale valorilor imobiliare și va trebui să dureze ani, dacă nu decenii, pentru a se materializa

---

Revision #4

Created 27 December 2023 11:35:10 by Christian Nasulea

Updated 10 January 2024 15:22:41 by Vanessa Catzaro